

Tamási Áron: Ábel Amerikában

Többet fel sem keltünk az ágyból, sem Leupold, sem én. Csak fogtuk az ágy fehér vasát, és nagyokat nyögtünk, mintha nagy és kövér boszorkányok táncoltak volna rajtunk. Nem tudtam, hogy meddig kell így szenvednünk a háborgó tengeren, de annyit gondoltam, hogy sok idő van még a megváltó földig. Azon kezdtem hát gondolkozni, hogy mit tudnék csinálni abban a beteg állapotban. S úgy határoztam, hogy a német könyvet fogom tanulmányozni, amikor van annyi erőm, s mindennap kikeresek valamit, amit estére kelve Leupoldtól megkérdezek.

- Maga milyen országból való? - kérdeztem elsőnek a következő napon.

- Lengyelországból - felelte.

Azután sokáig hallgatott: majd ő is megkérdezte:

- Hát maga?

- Én Romániából.

Bumm - mondta erre.

Láttam, hogy mi a szokása, s így aztán arra is felkészültem a könyvből, hogy a kérdésére meg

tudjak felelni. Vártam hát a következő estét, s akkor így szóltam:

- Mi a foglalkozása?

- Kereskedő.

Ismét hallgatott sokáig; majd ő is megkérdezte:

- Hát magának?

- Semmi.

- Bumm! - mondta megint.

Gyanú támadt bennem, hogy Leupold nem is lehet lengyel, ha olyan jól meg tud mindenre németül felelni. Azt kérdeztem tehát a következő este: -

Maga milyen nemzet?

- Orosz.

Számolni kezdtem, hogy mennyi idő múlva szólal meg ismét. Éppen a kétszázharminchetet mondtam ki magamban, amikor végre megszólalt ismét:

- Hát maga?

- Én magyar.

- Bumm! - mondta ismét.

Magamban jót nevettem, hogy milyen kétfélénk s mégis egyformák vagyunk, de most már valami olyant akartam kikeresni a könyvből, amire nem mondhatja, hogy bumm! Azt gondoltam jónak, ha meghatom őt ebben a nagy tengeri veszedelemben, s azt kérdeztem legközelebb tőle:

- Maga hisz-e Istenben?

- Most igen - felelte.

Rögtön számolni kezdtem utána, de Leupold most elsiette a dolgot, mert a kétszázötvenöttnél már megszólalt:

- Hát maga?

- Szárazon és vízen.

- Bumm! - mondta ismét.

No várj, gondoltam, mert nekem többet nem mondod, hogy bumm! S ezt úgy gondoltam keresztülvinni, hogy elhatároztam: a következő este semmit sem fogok kérdezni tőle. El is jött nehezen a várt időszak, de én összeszorítottam a számat, nehogy kifusson rajta valami szó. Leupold várt egy jó darabig, de aztán fészkelődni kezdett. Én akkor sem szóltam, hanem vártam. Eltelt egy negyedóra, majd a másik negyed is telni kezdett.

Leupold mindjobban fészkelődött, majd hirtelen kiugrott az ágyból, odahajolt hozzám, a két kezét felemelte, és robbanás módjára mondta:

- Bumm!

Azután visszafeküdt szépen az ágyba.

A következő napon végig azon gondolkoztam, hogy most már mit csináljak. Végre pompás gondolatom támadt, s mielőtt elérkezett volna a bummogató időszak, leszálltam az ágyból, nagyjából felöltöztem, és felmentem a tetőre. Azt hittem, hogy az erőtlenségtől és a szédüléstől minden pillantásban meghalok, de azért emberségesen vártam. A haláltól megmentett az a gondolat, hogy a Leupold bummja elől elvontam magamat. Már egy egész órával is elmúlt a veszedelmes idő, amikor visszamentem a fülkébe. Nevetős arccal néztem Leupoldra, de ő szomorúan és könnyekkel a szemében fogadott engem. Percekig nézett könnyes szemekkel, majd mondott is németül valamit. Nem értettem, hogy mit mond, s azért megkértem, hogy írja

le nekem. Kérésemre szépen leírta, én pedig másnap megfejtettem a könyvből, amit írt. Ez volt a cédulán: „Csak a bumm tartotta bennem az életet, s maga azt is elvette tőlem.” Úgy megsajnáltam, hogy leszállottam az ágyból, és megfogtam a kezét; hátha vigasztalni tudnám.

Leupold mind a két kezével megragadta az enyimet, és sírni kezdett. Erre nekem is úgy megnyílt a gyenge szívem, hogy leültem melléje, és hullani kezdtek a könnyeim. Ma sem tudom, hogy és miképpen történt az egész, csak arra emlékszem, hogy sokáig így ültünk. Aztán ő arra kért engem, hogy menjek és feküdjem le. Én azt megtettem, és másnap megérkeztünk a New York-i kikötőbe. Mielőtt azonban megérkeztünk volna, Leupold átaladta nekem a címét, s ha jól ki tudtam venni, azt mondotta, hogy keressem fel, mert nagyon megszeretett engem. Én csupa melegséget éreztem magamban, és olyan buzgón bólogattam neki, mintha nem is őt láttam volna, hanem Blankát. S miután ezt így

megfogadtam, a kezemnél fogva felvezetett a tetőre. Éppen jött fel a nap, és tűzpirosban úszott messze a tengeri víz. A hajó méltóságosan úszott a megcsendesült tengeren. Mi ketten ott állottunk a hajó orrához közel, és szótlanul néztük, hogy a város égbe nyúló házai és felhőlikasztó tornyai miképpen közelednek. Így álltunk végig, és egyet sem szóltunk. S amikor a hajó egészen befutott a kikötőbe, és a reggeli napfényben az óriási város győzelmesen a magosba tört, Leupold felemelte a két kezét; és boldogan ezt kiáltotta:

- Bumm!